

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/103/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122399101
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:6122399101.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., narodený XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrej Gara, advokát so sídlom Bratislava, Štefánikova 14, IČO: 30 850 436, proti žalovanej: A. I. C., narodená XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 113,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 9. októbra 2023, č.k. 7C/42/2022-1121, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – výroku I. m e n í tak, že návrh z a m i e t a .

V závislom výroku o trovách konania - výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia 113,50 eur s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 113,50 eur od 17.10.2021 do zaplatenia, vyhovel. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. §§ 415, 420 ods. 1, 3, 442 ods. 1, 488, 489, 517 ods. 1, 2, 563 Občianskeho zákonníka, §§ 2 ods. 1, 324 ods. 1, 332 ods. 1, § 255 ods. 1, 2, 257 Civilného sporového poriadku, §§ 7 ods. 1, 4, zákona č. 283/2002 Z.z., § 3 nariadenie vlády č. 87/1995Z.z. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca podanú žalobu odôvodnil tým, že na Okresnom súde Prievidza je vedené konanie o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas do rozvodu č. k. 18P 54/2019 a na Okresnom súde Bratislava IV. konanie o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému B. na čas po rozvode č. k. 13P 91/2019. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 12P 44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 17CoP 3/2020-197 zo dňa 13.2.2020, upravil jeho styk s maloletým na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza č. 18P 54/2019 tak, že je oprávnený sa s ním sýkať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku, v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej s tým, že si ho riadne na styk pripraveného prevezme pred kultúrnym domom v F., J. K. J., a na tom istom mieste ho žalovanej vráti. Výrokom IV. neodkladného opatrenia súd nariadil výkon rozhodnutia. V zmysle vykonateľného rozhodnutia si žalobca dňa 16.10.2021 išiel prevziať maloletého, za účelom ktorého stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo reagovala, že maloletý je chorý. Neposlala mu však žiadnu lekársku správu, lekárske potvrdenie, resp. inak nepreukázala, že maloletý je chorý. Takéto konanie považoval za tendenčné, ktoré nemožno považovať za vznik objektívnej prekážky. Preto sa v uvedený deň v zmysle nariadeného neodkladného opatrenia dostavil na miesto prevzatia. Keďže žalovaná na jeho správy reagovala iba tým, že maloletý

je chorý, dostavil sa pred jej dom a privolať príslušníkov Policajného zboru. Následne zopakovala, že maloletý je chorý a neodovzdá ho, a to bez toho, aby ho príslušníci Policajného zboru alebo on videli. Okrem toho náležite nezdôvodnila prekážku, ktorá by bola spôsobilá styk nerealizovať. Následne bola spísaná zápisnica o trestnom oznámení. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na náhradu škody, za vznik ktorej zodpovedala žalovaná v dôsledku vyššie uvedeného konania, a ktorá škoda spočívala v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní rozhodol platobným rozkazom č. k. 5Up 1153/2022 zo dňa 25.08.2022. Z vykonaného dokazovania vyplynul skutkový stav, z ktorého mal súd prvej inštancie za preukázané, že žaloba žalobcu bola v časti o zaplatenie 113,50 eur podaná dôvodne a v časti uplatňovaného príslušenstva podaná dôvodne sčasti. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že medzi rodičmi prevládajú konflikty ohľadom úpravy práv a povinností k maloletému dieťaťu, v súčasnosti prebieha rozvodové konania, ako aj rozsiahle dokazovania v konaní o úprave práv a povinností na čas do rozvodu. Dňa 16.10.2021 bolo vykonateľné a právoplatné uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 12P 44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 o neodkladnom opatrení o dočasnej úprave styku otca (žalobcu) s maloletým, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. k. 17CoP 3/2020-197 zo dňa 13.02.2020. Medzi stranami nebolo sporné, že dňa 16.10.2021 sa žalobca dostavil do mesta F., a že jeho styk s maloletým B. sa neuskutočnil. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie najskôr zisťoval, či existovala objektívna prekážka, ktorá by bránila žalovanej splniť si povinnosť uloženú vyššie uvedeným rozhodnutím. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná si dostatočne nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka. Dňa 12.10.2021 síce žalobcovi prostredníctvom SMS správy oznámila, že „B., B. je chorý, má virózu a horúčky, písala som p. L., že zajtra nemôžem prísť, aby presunuli stretnutie na iný termín“, a dňa 15.10.2021 na jeho správu, že sa v nasledujúci deň dostaví na miesto prevzatia, odpovedala, že „Ahoj B., písala som Ti v utorok 12.10. (12.10.2021), že je B. chorý, ešte stále má virózu a horúčky“, avšak túto skutočnosť (chorobu maloletého) žalobcovi nepreukázala. B. G. K. lekársku správu vyhotovila dňa 12.10.2021, a teda žalovaná ju mala k dispozícii. Žalobca dňa 12.10.2021 žiadal, aby mu zaslala lekársku správu aj s odtlačkom pečiatky lekárky, a aby tak preukázala svoje tvrdenia, na čo nereagovala. Žalovaná si bola vedomá vykonateľného rozhodnutia, vedela, že dňa 16.10.2021 sa žalobca dostaví za účelom realizácie styku. Súd prvej inštancie dôvodil tým, že na splnenie si prevenčnej povinnosti, nestačilo stručné oznámenie. Dňa 12.10.2021 mohla žalobcovi lekársku správu doručiť elektronickou formou. Za stavu, keď žalovanej žalobca nedôveroval a vzájomné vzťahy medzi nimi ako rodičmi boli problematické, nemožno mu vyčítať, že sa dňa 16.10.2021 o 14.00 hod. (nie o 10.00 hod., keďže rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P 54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021 nebolo vykonateľné) na styk s maloletým dostavil. Žalovaná tvrdila, že žalobca si mohol zdravotný stav maloletého overiť u ošetrojúcej lekárky. S týmto jej názorom sa súd prvej inštancie nestotožnil. Mal za to, že iná by bola situácia, keby mu ju hneď po tom, ako mala lekársku správu zo dňa 12.10.2021 k dispozícii, zaslala za účelom, aby sa s ňou oboznámil, a ak by po zistení jej obsahu nekontaktoval B. G. K. (či ochorenie maloletého je tak závažné, že vylučuje dňa 16.10.2021 styk s ním), hoci by na to mal dostatok času, by sa dňa 16.10.2021 za účelom uskutočnenia styku, dostavil. Súd prvej inštancie pritom poukázal na to, že v SMS správe zo dňa 12.10.2021 nebol údaj, že by z dôvodu prekážky, choroby maloletého sa nemohol dňa 16.10.2021 styk realizovať, lebo zdravotné problémy budú pretrvávajúť, že termín kontrolného vyšetrenia je stanovený až na 18.10.2021, a aké sú odporúčania lekára (z hľadiska premiestňovania maloletého). Na SMS správu žalobcu zo dňa 15.10.2021 o 8.59 hod., kde ju informoval, že dňa 16.10.2021 sa na styk dostaví, nereagovala, o čom svedčí jeho SMS správa o 12.51 hod., a odpovedala až o 13.54 hod. s tým, že maloletý je chorý a ešte stále má virózu a horúčky. Na základe odpovede žalovanej zo dňa 15.10.2021 o 13.54 hod. mal žalobca informáciu, že teda chorobný proces u maloletého po dátume 12.10.2021 pokračoval, a mal byť prekážkou nielen stretnutia rodičov v E. D. M. N. O. D. dňa 13.10.2021, ale aj prekážkou pre realizáciu styku dňa 16.10.2021. Žalovaná mu však naďalej lekárskou správou túto skutočnosť nepreukázala, hoci ju mala k dispozícii. Navyše, ak by mu ju aj dňa 15.10.2021 o 13.54 hod., teda v piatok zaslala, žalobca už v podstate ani reálne nemal žiaden, respektíve dostatočne dlhý časový priestor konzultovať zdravotný stav maloletého s jeho ošetrojúcou lekárkou, nakoľko by bolo vysoko pravdepodobné, že by sa do ambulancie už nedovolal. O lekárskej správe zo dňa 12.10.2021 sa dozvedel až dňa 16.10.2021 od hliadky polície, potom ako sa dostavil do miesta bydliska maloletého, ako to vyplynulo z úradného záznamu a zo zápisnice o trestnom oznámení z rovnakého dátumu. V tomto súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. 20Cdo 4498/2009. Za dôležité považoval i to, že v lekárskej správe B. G. K. sa síce uvádzalo, že do 18.10.2021 je maloletý chorý, že má stanovenú diagnózu: virosis s febrilným priebehom, avšak v správe absentuje stanovisko lekárky o priebehu choroby, či jeho zdravotný stav bude dňa 16.10.2021 vylučovať možnosť

styku so žalobcom, aký je spôsob liečby (užívanie liekov a podobne), odporúčania lekára (kľud na lôžku a podobne). Žalovaná poukazovala prostredníctvom právneho zástupcu na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co 9/2023-164 zo dňa 23.02.2023, ktorým v obdobnej veci (maloletý bol v čase určeného styku chorý) potvrdil rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 15C 33/2022-131 zo dňa 03.11.2022, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol. V tejto súvislosti uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu č. k. 17Co 9/2023-164 zo dňa 23.02.2023 nebolo na prejednávanú vec aplikovateľné, pretože žalovaná v predmetnej veci žalobcovi včas nepreukázala, že maloletý je chorý, že jeho zdravotný stav je objektívnou prekážkou styku. Ako to už bolo uvedené, žalovaná si svoju prevenčnú povinnosť však dostatočne nespĺnila, aby s ohľadom na všetky okolnosti zabránila vzniku škody, ktorá bola predmetom konania. Až včasné oznámenie choroby a jej preukázanie lekárskou správou, alebo aj akýmkoľvek iným dôkazom (napríklad videohovor žalobcu s maloletým, aby mohol takto vnímať svojimi zmyslami jeho zdravotný stav), a aby ešte bolo žalobcom možné u ošetrojúceho lekára chorobu maloletého preveriť, je možné považovať za splnenie prevenčnej povinnosti. K námietke žalovanej, že žalobca sa domáhal náhrady škody v súvislosti s použitím motorového vozidla Volkswagen TIGUAN, EČ: F., ktoré však už ku dňu 16.10.2021 nevladnil, súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v reakcii na túto námietku predložil osvedčenie o evidencii vozidla, z ktorého vyplynulo, že predmetné vozidlo, ktoré predtým vlastnil (VIN číslo sa zhoduje) je od 24.09.2021 vo vlastníctve A. P. D.. Zároveň predložil aj Zmluvu o výpožičke zo dňa 24.09.2021, uzavretú s A. P. D., z ktorej vyplynulo, že žalobca je oprávnený motorové vozidlo užívať na dobu neurčitú. Žalobca teda mal možnosť uvedené vozidlo použiť aj dňa 16.10.2021. Cesta žalobcu z F. do F. dňa 16.10.2021 sa uskutočnila výlučne za účelom jeho styku s maloletým, dôkazom čoho je SMS správa zo dňa 15.10.2021, o 8.59 hod., o 13.54 hod., a tiež podané trestné oznámenie. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že ak by žalobcovi včas kvalifikovaným spôsobom preukázala napr. lekárskou správou alebo aj akýmkoľvek iným dôkazom (napríklad videohovor žalobcu s maloletým), že maloletý je chorý, z ktorého dôvodu sa styk nebude môcť uskutočniť, prípadne včas oznámila žalobcovi chorobu maloletého (už bolo uvedené, že dňa 12.10.2021 s poukazom na obsah SMS správy žalovanej nebolo zrejmé, či sa styk žalobcu s maloletým dňa 16.10.2021 bude môcť uskutočniť, keďže žalovaná spájala chorobu maloletého so svojou neprítomnosťou na stretnutí v E. D. M. N. O. D., pričom až dňa 15.10.2021 o 13.54 hod. žalobcovi oznámila, že maloletý je chorý, že ešte stále má virózu a horúčky), ktorý by ešte mal časový priestor si chorobu maloletého, jej priebeh, vrátane vážnosti overiť u ošetrojúceho lekára, nevynaložil by zbytočne náklady na cestu z F. do F. a späť, a ku škode by nedošlo. Zavinenie žalovanej spočívalo v jej úmyselnom konaní, pretože si bola vedomá vykonateľného rozhodnutia, vedela, že dňa 16.10.2021 sa žalobca dostaví za účelom realizácie styku, a že ak si voči nemu riadne (dostatočne) nespĺní svoju prevenčnú povinnosť, zbytočne vynaloží náklady na cestu z F. do F. a späť, a s týmto následkom bola uzročená (nepriamy úmysel). Žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta jeho bydliska do Bojníc a späť dňa 16.10.2021, a to výlučne za účelom realizácie jeho styku s maloletým, na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná nepreukázala, že škodu žalobcovi nezavinila. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal dôvodnosťou výšky uplatneného nároku na náhradu škody. Skúmal i účelnosť použitia vlastného osobného motorového vozidla žalobcom pri realizácii styku s maloletým dňa 16.10.2021, pričom nevhliadol žiadne pochybnosti o potrebe použitia osobného motorového vozidla žalobcom, a to vzhľadom na útlý vek maloletého (tri roky), na vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom stretnutia s maloletým, ďalej vzhľadom na čas upraveného styku od 14.00 hod. do 17.00 hod. (3 hodiny), ktorý nevyhnutne vyžadoval prepravu osobným motorovým vozidlom, pretože styk nemohol prebehnúť len v mieste prevzatia maloletého, a tiež vzhľadom na vtedajšiu celospoločenskú situáciu spojenú so šírením nebezpečnej nákazlivej choroby COVID-19, kedy cestovanie individuálnou prepravou bolo bezpečnejšie ako cestovanie hromadnou dopravou. Vzdialenosť z miesta bydliska žalobcu (G. H. XXXX/XX, F.) do miesta styku s maloletým (Q. M. F., J. K. J.) a späť predstavovalo 372 km: 186 km krát 2. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zák. č. 283/2002 Z.z. a s § 1 písm. a) Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách č. 143/2019 Z.z., mal žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eur krát 372 km) a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 41,70 eur. Podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky (o priemerných cenách pohonných hmôt), cena benzínu NATURAL 95 oktánový predstavovala v 41. týždni roku 2021 (od 11.10. do 17.10.) 1,475 eur/liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 litra/100 km, predstavovala výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu 41,70 eur: 372 km delene 100 km = 3,72 km krát 7,6 litra = 28,272 litrov krát 1,475 eur. Cestovné náhrady spolu boli vo výške 113,50 eur. Preto považoval súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 113,50 eur za opodstatnenú.

Mal za to, že žalobca si ňou, ako procesným úkonom uplatnil nárok zo svojho porušeného práva, čo nie je možné považovať za zneužitie práva, za rozpor s dobrými mravmi. Žalobca svojím dispozičným úkonom predmetom súdneho konania urobil aj nárok o zaplatenie úrokov z omeškania. V prejednávanej veci bola žalovaná prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až žalobou, ktorá jej bola doručená dňa 16.09.2022, a jej omeškanie so zaplatením sumy 113,50 eur sa začalo dňa 17.09.2022, t. j. deň nasledujúci po doručení žaloby, a trval i v čase rozhodnutia súdu vo veci samej. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 17.09.2022 predstavovala 0,50 % a výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia, t. j. 5,50 % ročne. Žalobca si však uplatnil len 5,00 % úrok z omeškania ročne. Súd mu nemohol bez návrhu priznať viac. Priznal mu úroky z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 113,50 eur od 17.09.2022 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd v prejednanom prípade nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania úspešnému žalobcovi. Pokiaľ šlo o rozhodnutie o náhrade trov konania, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania. Rovnako mal súd prvej inštancie za to, že by nebolo nespravodlivé, aby žalobca, ktorý si dôvodne bránil svoje porušené právo, mal nárok na plnú náhradu trov konania. Okrem toho poukázal i na to, že pre nerealizáciu jeho styku s maloletým bol nútený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia, pričom dňa 16.10.2021 mu žalovaná neumožnila maloletého ani len vidieť. V tomto smere bolo otázkou, či vôbec maloletý vedel, že žalobca za ním prišiel. Zmarený styk zo dňa 16.10.2021 pritom nesúvisí s inými zmarenými stykmi.

2. Proti rozsudku vo výroku I. a súvisiacom výroku III. o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanej prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Uplatnila tak odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytýkala nesprávne právne posúdenie veci s tým, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná zavinene zmarila styk žalobcu s maloletým a v dôsledku porušenia prevenčnej povinnosti upravenej v § 415 OZ zodpovedá žalobcovi za náhradu škody. Dôvodila, že nezodpovedá za škodu, ktorá žalobcovi vznikla, pretože žalobcu riadne a včas informovala o objektívnej prekážke nemožnosti uskutočnenia styku. Žalovaná oznámila žalobcovi dňa 12.10.2021 a opakovane dňa 15.10.2021 prostredníctvom SMS správ, že maloletý je chorý, má virúzu a horúčky. Zároveň do konania predložila lekársku správu preukazujúcu uvedené tvrdenia. Pokiaľ konajúci súd dospel k záveru, že žalovaná zodpovedá za škodu z dôvodu nesplnenia prevenčnej povinnosti, keď žalobcovi nedoručila lekársku správu potvrdzujúcu ochorenie maloletého, žalovaná opätovne uviedla, že povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého žalobcovi akýmkoľvek dôkazmi jej nevyplýva zo žiadnych všeobecne záväzných nariadení, i rozhodnutí súdov. Vzhľadom k vyššie uvedenému vyjadrila presvedčenie, že s prihliadnutím na miesto, osobitosť vzťahu medzi ňou a žalobcom, rizikom vzniku škody, i obvyklosti správania za určitých podmienok boli splnené všetky predpoklady dodržania zákonnej prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 OZ. Následkom doručenia lekárskej správy žalobcovi bolo, že žalobca sa dostavil do miesta bydliska maloletého, žiadal jeho vydanie a zároveň podával na ošetrovujúcich lekárov rôzne podnety na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a trestné oznámenia. Skutočnosť, že žalobca neverí tvrdeniam žalovanej, nezakladá porušenie prevenčnej povinnosti. Pre úplnosť poukazovala na obdobné konania vedené Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 15C/33/2022, 4C/47/2022, 18C/42/2022. Mala za to, že žalobca naopak v konaní nepreukázal, že by žalovaná nevyvinula dostatočnú starostlivosť vyžadovanú pre splnenie prevenčnej povinnosti. Súdu prvej inštancie vytýkala, že v odôvodnení rozsudku neposudzoval miesto, čas, výšku nákladov na odvrátenie škody i obvyklosť správania za určitých podmienok. Podľa názoru žalovanej je úplne prirodzené, že rodič, ktorému dieťa nie je zverené do jeho osobnej starostlivosti, sa informuje o zdravotnom stave dieťaťa u jeho ošetrojúceho lekára či lekárky. O správnosti skutočností uvedených v lekárskej správe, t.j. že maloletý je aktuálne chorý do 18.10.2021, nebolo možné pochybovať. Žalobca však namiesto toho, aby sa informoval o zdravotnom stave maloletého u jeho ošetrojúcej lekárky, uvedenú možnosť nevyužil a dňa 16.10.2021 sa dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku, a to aj napriek vedomosti o existencii objektívnej prekážky – chorobe maloletého. Žalovaná uviedla, že v tomto prípade je zároveň potrebné posudzovať situáciu ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený – žalobca. Zastávala názor, že súd prvej inštancie nesprávnym právnym posúdením dospel v konaní aj k rozhodnutiu o náhrade trov konania. V danom prípade bolo za preukázané, že trovy konania neboli účelne vynaložené, a teda je daný osobitný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania napriek úspechu žalobcu vo veci. Trovy konania, ktoré žalobcovi v

konaní vznikli totiž neboli „účelne vynaložené“, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Žalovaná zároveň upozornila, že neuskutočneniu stykov predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti konštatovala, že takéto trovy konania nemožno procesnej strane priznať aj napriek skutočnosti, že bola v konaní úspešná, a teda súd prvej inštancie mal postupovať v súlade s § 257 Civilného sporového poriadku a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Tvrdenie žalovanej, že povinnosť preukazovať zdravotný stav maloletého žalobcovi akýmkoľvek dôkazmi jej nevyplýva zo žiadnych rozhodnutí súdov, považoval za nepravdivé, účelové a zavádzajúce. Takto účelový výklad len poukazuje na pokrivený názor žalovanej vo vzťahu k výkonu rodičovských práv a povinností. S takýmto výkladom sa žalobca nestotožnil, majúc za to, že žalovaná účelovo zatajuje a mení ošetrojúcich lekárov, po niekoľkých výzvach odmieta poslať otcovi lekársku správu maloletého, ktorou disponuje už skôr a následne sa v konaní o náhrade škody za účelne vynaložené náklady za cestu za účelom styku s maloletým tvári, že nemusí nikomu nič poslať. Účelová interpretácia ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka o prevenčnej povinnosti, v rámci ktorej sa žalovaná snaží prehodiť dôkazné bremeno aj zavinenie na žalobcu tvrdením, že nevyvinul dostatočnú starostlivosť, aby škode predišiel, je podľa žalobcu vo vzťahu k tomuto konaniu a vykonaných dôkazov tak absurdná, že žalobca nepovažoval za potrebné sa k nej podrobnejšie vyjadrovať. Poukazoval ďalej na to, že správanie žalovanej odzrkadľuje aj fakt, že si uzurpuje výkon rodičovských práv a povinností ohľadom zdravotnej starostlivosti a nad ošetrojúcimi lekármi, keď považuje za objektívny dôvod nezaslania lekárskej správy žalobcovi skutočnosť, že žalobca v minulosti podával rôzne podnety na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ÚDS) alebo iné dozorné orgány, vrátane trestných oznámení. Podľa žalobcu textácia predmetnej lekárskej správy je viac ako neštandardná. Tvrdil, že pri vyšetrení maloletého, obzvlášť v prípade ochorenia vyžadujúceho antibiotickú liečbu a v prípade tak útleho veku maloletého, je zjavne neštandardné, že ošetrojúci lekár napíše potvrdenie o zdravotnom stave s textom „Chlapec chorý od dnes, nasadená antibiotická liečba.“. V prípade, ak bolo ochorenie tak závažné, ako tvrdila žalovaná, nič jej nebránilo do konania predložiť ostatné dekurzy, resp. záznamy z vyšetrení, alebo lekárske správy preukazujúce jej tvrdenia. Zároveň pri námietkach žalovanej k priznanej náhrade trov konania poukázal na správne konštatovanie súdu prvej inštancie v bodoch 121. a 122. rozsudku. K tomu dodal, že v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk žalobcu s maloletým synom, ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Tak, ako v iných konaniach, aj v tomto konaní bol presvedčený, že v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Žalobca sa vyhradil voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Dôvodil, že v tomto, ani v žiadnom inom konaní súd prvej inštancie, ani žalovaná, nijakým spôsobom nepreukázali šikanózne správanie alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Z konania žalovanej mal za zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Trval na tom, že na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému.

4. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti - výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol odvolateľkou spochybnený vo výroku II., ktorým bola v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá. V tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

7. Súd prvej inštancie založil svoje vyhovujúce rozhodnutie na právnom závere, že žalovaná si dostatočne nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka, keď kvalifikovaným spôsobom žalobcovi včas nepreukázala, že maloletý je chorý, že jeho zdravotný stav je objektívnou prekážkou styku v dôsledku čoho v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu žalobcovi vzniknutú vynaložením nákladov na cestu do bydliska maloletého a späť za účelom realizácie styku s maloletým dieťaťom.

8. Žalovaná vzhľadom na odvolacie námietky nesúhlasí s právnym posúdením jej zodpovednosti súdom prvej inštancie za vzniknutú škodu, za vynaložené cestovné náklady, ktoré mali vzniknúť žalobcovi v dôsledku porušenia prevenčnej povinnosti upravenej v § 415 Občianskeho zákonníka. Dôvodila tým, že žalobcu riadne a včas informovala o objektívnej prekážke brániacej uskutočneniu styku.

9. K vyhodnoteniu žaloby žalobcu bolo určujúce, či existovala prekážka, ktorá by mohla brániť uskutočneniu styku maloletého s druhým rodičom (ktorý nemá dieťa v osobnej starostlivosti) a či v takom prípade si žalovaná splnila povinnosť (v informovaní žalobcu o objektívnej prekážke styku a v jej preukázaní), počínať si tak, aby nedošlo na strane žalobcu ku vzniku škody v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že žalovaná včasným nepredložením lekárskej správy zo dňa 12.10.2021 žalobcovi chorobnosť maloletého nepreukázala, pričom len stručné oznámenie, že maloletý je chorý, nestačilo na splnenie si oznamovacej povinnosti z nasledovných dôvodov:

11. Z ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, na aplikácii ktorého založil svoje rozhodnutie aj súd prvej inštancie, vyplýva, že každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Táto povinnosť sa vzťahuje na všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov a má formu generálnej prevencie. Pokiaľ dôjde k porušeniu povinnosti predchádzať vzniku škody, vzniká zodpovednosť za škodu spôsobenú takýmto porušením, pričom dôležitá je práve príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vzniknutou škodou.

12. Nesprávny skutkový záver - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci - odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo, že ku dňu 16.10.2021, kedy malo prebehnúť stretnutie maloletého dieťaťa s otcom, bol styk žalobcu so synom upravený vykonateľným a právoplatným uznesením o neodkladnom opatrení Okresného súdu Prievidza č. k. 12P 44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoP 3/2020-197 zo dňa 13.02.2020. Súd prvej inštancie týmto neodkladným opatrením upravil styk žalobcu s maloletým B. tak, že je oprávnený sa s ním sýkať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti matky s tým, že si maloletého riadne na styk pripraveného prevezme pred Kultúrnym domom v F., J. K. J., kde ho aj matke vráti, a to do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV. pod č. k. 13P 118/2019 alebo č. k. 13P 91/2019.

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.03.2020. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 18P 54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, neodkladným opatrením zmenil uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 12P 44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 na čas do právoplatného skončenia konania č. k. 18P 54/2019 tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti matky, ktorá je povinná maloletého na stretnutie riadne a včas pripraviť a stretnutie umožniť, pričom otec si maloletého prevezme v určenom čase pred Kultúrnym domom na K. J. v F., kde ho matke aj v určenom čase odovzdá. Uznesenie bolo právnomu zástupcovi otca a R. D., G. C. D. doručené dňa 06.10.2021 a právnej zástupkyni matky dňa 22.10.2021. Dňa 16.10.2021 uznesenie Okresného súdu Prievidza č. k. 18P 54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021, nebolo vykonateľné. Podľa argumentácie žalobcu, ktorú si osvojil aj súd prvej inštancie, žalovaná svoje tvrdenie, že maloletý má virózu a horúčky (chorobnosť maloletého) nepreukázala predložením lekárskej správy zo dňa 12.10.2021 žalobcovi, čím porušila svoju prevenčnú povinnosť riadne a včas informovať žalobcu o objektívnej prekážke brániacej uskutočniť styk. Odvolací súd uviedol, že ide o spor, kde predpokladom úspešného uplatnenia nároku je preukázanie porušenia právnej povinnosť, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím (porušením právnej povinnosti) a následkom (vzniknutou škodou).

15. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie plynie, že žalovaná dňa 12.10.2021 (ešte štyri dni pred dňom určeného styku), oznámila žalobcovi prostredníctvom SMS správy informáciu o zdravom stave maloletého, ktorý bol chorý, má virózu a horúčky. Žalobca na doručení správy reagoval dňa 15.10.2021, že sa v nasledujúci deň (16.10.2021) dostaví na miesto prevzatia a prevezme si maloletého, načo opätovne žalovaná reagovala SMS správou, že maloletý je chorý, stále má virózu a horúčky. Žalovaná teda týmto spôsobom žalobcu už dňa 12.10.2021, teda pred stykom žalobcu s maloletým, ktorý sa mal uskutočniť 16.10.2021, informovala o zdravotnom stave maloletého a o dôvodoch, pre ktoré sa styk nemôže realizovať. Dňa 16.10.2021 sa žalobca dostavil do bydliska matky, pričom styk s maloletým sa neuskutočnil, načo privolať príslušníkov policajného zboru a následne podal trestné oznámenie. Zo zápisnice z trestného oznámenia zo dňa 16.10.2021 vyplynulo, že matka polícii ukázala zdravotné potvrdenie od lekárky G. K., na ktorom bolo podľa slov policajnej hliadky napísané, že syn bude chorý od 12.10.2021 do 18.10.2021. Z úradného záznamu obvodného oddelenia policajného zboru zo dňa 16.10.2021 vyplynulo, že menovaná (matka maloletého) predložila hliadke potvrdenie od detskej pediatričky B. G. K., z obsahu ktorej vyplynulo, že maloletý je chorý od 12.10.2021 a na kontrolu má ísť 18.10.2021. Počas preverenia bol maloletý v poriadku a nakoľko bol chorý, spal v detskej izbe. Dôležité podľa odvolacieho súdu bola predložená lekárska správa B. G. K. zo dňa 12.10.2021 (č.l. 51) a v nej stanovená diagnóza dieťaťa virosis s febrilným (horúčkovým) priebehom, z ktorej vyplývala aktuálna chorobnosť dieťaťa do 18.12.2021. O to, že išlo o objektívny stav maloletého svedčí potvrdenie jeho ošetrojúceho lekára, ktoré bolo v konaní ako dôkaz vykonané.

16. Odvolací súd na rozdiel od právneho záveru súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná si SMS správou zo dňa 12.10.2021 zaslanou žalobcovi riadne a včas splnila svoju informačnú povinnosť o objektívnej prekážke, tzv. o nepriaznivom zdravom stave maloletého dieťaťa brániacej zrealizovať styk dňa 16.10.2021 a tým si zároveň splnila aj prevenčnú povinnosť vyplývajúcu jej z ust. § 415 Občianskeho zákonníka.

17. Pokiaľ sa žalobca aj napriek obsahu riadne a včas poskytnutej informácie zo strany žalovanej o nemožnosti zrealizovať styk s maloletým dieťaťom pre jeho nepriaznivý zdravotný stav rozhodol vycestovať do miesta bydliska maloletého, za takejto situácie nemožno pričítať zavinenie za vznik zbytočných cestovných nákladov žalovanej. Je potrebné dať za pravdu tvrdeniam žalovanej, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, že zo žiadneho právneho predpisu či súdneho rozhodnutia nevyplýva povinnosť doručiť žalobcovi v každom jednotlivom prípade ochorenia maloletého dieťaťa k informácii o jeho zdravom stave ihneď aj príslušnú lekársku správu. Rovnako je potrebné poznamenať, že žalobca si pred plánovaným vycestovaním za maloletým neoveril zdravotný stav maloletého u jeho ošetrojúcej lekárky. Ako už bolo vyššie zdôraznené, žalovaná v SMS správe zo dňa 12.10.2021 celkom podrobne popísala zdravotné problémy maloletého, ktoré potvrdila lekárskou správou zo dňa 12.10.2021 a žalobcovi zároveň oznámila, že práve kvôli nim nebude možné realizovať styk. Žalovanej nemožno vytýkať, že styk maloletého so žalobcom, ktorý sa mal uskutočniť 16.10.2021, odmietla. Žalobca zároveň nehládaval možnosti na zrealizovanie styku s maloletým so žalovanou (napr. ako náhle sa maloletého zdravotný stav zlepší, prípadne iná vhodná dohoda o náhradnom termíne alebo posadenie termínu styku). Predložením lekárskej správy zo dňa 12.10.2021 totiž žalovaná v predmetnom spore

preukázala existenciu objektívnych dôvodov, pre ktoré sa styk žalobcu a maloletého dňa 16.10.2021 nemohol realizovať a ktoré v rámci plnenia informačnej povinnosti žalobcovi včas oznámila. Tvrdenia súdu prvej inštancie, že v lekárskej správe B. G. K. absentuje stanovisko k priebehu choroby, či jeho zdravotný stav bude vylučovať možnosť styku so žalobcom, aký je spôsob liečby a odporúčania lekára sú k stanovenej diagnóze (s infekčným charakterom) a vzhľadom k matkiným uvádzaným zdravotným ťažkostiam maloletého nesprávne.

18. Tvrdenia žalobcu o tom, že žalovanej neveril, keď už predtým viackrát zmarila jeho styk s maloletým, na uvedenom závere odvolacieho súdu nič nemenia. Žalobca v spore nijako nepreukázal, že mu žalovaná niekedy klamala o zdravotnom stave maloletého a tým zmarila jeho styk s ním. Nedôvera k informáciám žalovanej o zdravotnom stave maloletého a z nej vyplývajúce dôsledky spočívajúce vo vynaložení nákladov na styk, ktorý nebolo možné realizovať pre zlý zdravotný stav maloletého, sa tak musia celkom pričítať v neprospech žalobcu.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, ak súd prvej inštancie dospel k právnenému záveru o porušení prevenčnej povinnosti zo strany žalovanej v dôsledku nespĺnenia si oznamovacej (prevenčnej) povinnosti vo vzťahu k žalobcovi, jeho rozhodnutie vychádza z neprávneho skutkového a právneho posúdenia veci (naplnené odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP), z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti – výroku I. podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

20. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozhodnutia rozhodol odvolací súd nanovo o nároku na náhradu trov konania (tak trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj trov odvolacieho konania) podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP.

21. V konaní úspešnej žalovanej patrí náhrada trov konania, ktorá jej bola priznaná voči v konaní neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu.

22. O samotnej výške náhrady trov konania v prvoinštančnom, ako aj odvolacom konaní rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).